

„Basketbal se hraje v pěti. A ve výkopu je jich šest.“

„To dítě může bejt maskot nebo něco takovýho.“

Monroe pokrčil rameny a otočil se ke Carellovi. „Informujte nás, ano?“

„Jistě,“ opáčil Carella.

„Určitě vám nebude vadit, když vás opustíme, než přijede doktor. Je tu větší zima než v eskymácký prdeli.“

„Dáme vědět, co říkal,“ ujistil je Carella.

„Určitě se nevytasí s žádným překvapením,“ řekl Monoghan. „Byli zastřeleni a podle známek ožehu to bylo zblízka.“

„Musel to bejt blázen,“ řekl Monroe.

„Nějakej šílenec.“

„Nějaká vyšinutá osoba. Kdo jinej by nasázel tři rány do mimina?“

„Tři nebo čtyři,“ opravil ho Monoghan.

„Jo, tři nebo čtyři.“

„Musí to bejt nějakej šílenec.“

Detektivové z oddělení vražd se vrátili ke svému vozu. Carella a Kling sledovali, jak odjíždějí. Jeden z policistů na hlídce skočil pro kávu a vrátil se s dvěma kelímky pro Carellu a Klinga. V prázdné noční hodině stoupala z otevřených kelímků pára stejně jako z poklopů kanálů v černém asfaltu a oni usrkávali horkou tekutinu a čekali, až se objeví zbytek výjezdové skupiny. Na řece krátce zahoukala siréna remorkéru, jinak bylo ticho. Jako by někdo mimoděk zmáčkl vypínač.

Carella a Kling čekali. Za krátkou chvíli, pokud dřív nezmrznou, budou mít informaci od technika a lékaře.

V ŽÁDNÉM Z TĚL NEZŮSTALY žádné kulky, ani nábojnice ve výkopu, kde byla těla nalezena. Muselo se tedy předpokládat (stejně jak usoudili Monoghan a Monroe), že oběti byly zastřeleny někde jinde a pak přepraveny na opuštěnou vedlejší silnici poblíž říčního přístavu. Lékař určil, že více-

násobná střelná poranění byla ve všech případech příčinou smrti, ale nepouštěl se na tenký led s určením doby smrti. Určujícími faktory jsou zde tělesná teplota a absence nebo přítomnost posmrtné ztuhlosti, a protože těla nalezená ve výkopu byla vskutku tuhá a uložená do ledu, nebyl ochoten ani *hádat*, jak dlouho jsou mrtvá. Ani nedokázal z velikosti nebo tvaru střelných ran určit, jestli vražednou zbraní byla puška nebo pistole, přestože *byl* ochoten říci (v souladu s odhady vážených kriminalistů Monoghana a Monroea) ze stop ožehu, že oběti byly zastřeleny zblízka.

Muž z fotografické jednotky pořídil obrázky výkopu a nejbližšího okolí, těl ležících na dně a budov hned naproti, a poté (když byla vyznačena poloha těl) vyfotografoval i prázdný výkop. To poslední nemělo nic společného s vyšetřováním zločinu. Dělal to pouze pro případ odsouzení, jakmile bude vrah dopaden, protože mrtvoly na fotografiích z místa činu byly velmi často porotou považovány za budící námitky nebo značně pobuřující, a tudíž nebyly soudem připuštěny.

Než přijel lékař, Carella a Kling načrtli skicu místa činu a vyhotovili přesný popis, včetně povětrnostních podmínek, viditelnosti a osvětlení pouličními lampami a jinými zdroji světla. Protože všechna těla byla nahá a pro provedení identifikace bude třeba obětem sejmout otisky dlaní, jakmile lékař skončil s ohledáním, zabalili ruce obětí do igelitových pytlíků. Těla byla dvěma sanitkami odvezena do márnice a Kling, Carella a technik hledali na ulici a ve výkopu možné otisky bot, pneumatik, zbraně, *cokoli*, co jim možná pomůže určit, jak se to celé seběhlo a kdo to udělal. Pak si poznamenali poznávací značky všech aut zaparkovaných poblíž místa činu a vrátili se na služebnu.

Fotograf, technik a lékař právě začínali svou práci.

SEJMOUT OTISKY MRTVÉMU (nahému nebo oblečenému) není o nic složitější než u živé osoby. Jakmile máte prsty natažené, zbytek je hračka. Vyfotografovat mrtvé tělo je ale úpl-